

LA SAGRADA FAMÍLIA
O LES VEXACIONS DE GAUDÍ

Sebastià Alzamora

Escriptor

Que la tirin a terra

Desenganyem-nos; vistos els precedents i la manera com se solen fer les coses aquí, és evident que la Sagrada Família anirà per terra abans o després, ja sigui durant les obres del traçat del TGV o ja sigui més endavant, a conseqüència del trànsit ferroviari. Quedi clar que no tinc res en contra del tren d'alta velocitat, ans al contrari: més o menys, com tot bon català, sóc del parer que és una vergonya que no disposem encara d'aquest servei, etc. Però a la Barcelona de la samba, és impossible que passi un tren a quatre metres escassos d'un monument i que aquest en surti indemne. Per tant, i com a mesura higiènica per estalviar-nos patiments innecessaris, el millor és que es procedeixi ara mateix a la demolició del temple i ens deixem estar de punyetes.

AL CAP I A LA FI, LA VERITAT ÉS QUE TANT A LA Sagrada Família com al mateix Gaudí els ha perseguit una mala sort que podríem qualificar d'històrica. Ja sabem prou que el genial arquitecte les va passar molt magres per aconseguir tirar endavant aquest projecte, però no tan sols això: va morir deixant-lo inacabat (cosa que per altra banda era de preveure), pobre, amb la salut afeblida i, a sobre, atropellat per un tramvia, per a alegria de la molt abundosa espècie dels envejosos que s'agraden de les històries d'herois en sabatilles.

PER ALTRA BANDA GAUDÍ, CREIENT FERVORÓS COM era, pretenia amb la Sagrada Família erigir un colossal testimoni de fe de la cristiandat, i sens dubte el seu projecte estava perfectament concebut per convertir-se en un dels monuments religiosos més impressionants d'Occident, a més de la culminació de la seva esplèndida i al·lucinant (sigui dit literalment i en tots els sentits) trajectòria.

PERÒ JA FRANCESC PUJOLS (UN ALTRE QUE TÉ una mala sort notòria, si més no amb els deixebles que li van sortint), al seu desopilant assaig *La visió artística i religiosa d'en Gaudí*, li va donar la volta a l'assumpte. Sostenia Pujols que, ben lluny de les seves intencions, el que li havia sortit a Antoni Gaudí amb la Sagrada Família era una obra magna de l'estètica monstruosa que el mateix Pujols defensava, i que l'edifici estava clarament cridat a convertir-se en el túmul funerari del cristianisme, que mo-

LLUÍSA JOVER

“Per ser del tot coherents amb la manera en què aquest país tracta els seus genis i les seves obres, el millor serà que aprofitem l'avinentesa del TGV, fotem la Sagrada Família avall i llestos”

riria definitivament a Catalunya per cedir el pas a la religió vertadera, la catalana, que té els seus fonaments en el dogma establert per Ramon Llull a l'*Ars Magna* (més o menys, cito de memòria).

BÉ: AL FINAL, NI GAUDÍ NI PUJOLS; NI MEMORIAL ciclopi de la natura divina ni tomba del cristianisme. Al final, va arribar aquest senyor descomunal anomenat Subirachs que, amb el vistiplau i l'aquiescència de les autoritats i el públic en general, s'ha dedicat a depositar menrega sobre la Sagrada Família fins a convertir-la en una enorme coca, aquesta vegada sí, monstruosa de veritat.

PER ACABAR-HO D'ADOBAR, EL TEMPLE S'HA vist envoltat per l'urbanisme d'una de les zones més lletges dels dos Eixamples, que deu fer remoure allà on es trobin els ossos del senyor Ildefons Cerdà. I d'aquí al desenllaç lògic, que és la immortalitat de les fotos dels japonesos i dels souvenirs de plàstic de les botigues de la Rambla. Si això no és mala sort, que baixi la Santíssima Trinitat i ho vegi.

I PEL QUE FA A ANTONI GAUDÍ, DONCS PER L'ESTIL. La seva memòria i el seu llegat han hagut de suportar tota mena de vexacions: des de la desafecció dels noucentistes, que el titllaven de fabricant de mones de pasqua, fins a la recent posada en escena d'un d'aquests odiosos musicals que es despatxen als nostres escenaris d'uns anys cap aquí (i que portava el seu nom al títol, en un exercici d'acarnissament que sens dubte el bon home no havia fet res per merèixer), passant per les psicotròpiques propostes de beatificar-lo: de tot hi ha hagut, en una paraula.

DE MANERA QUE JA PODEM ESTALVIAR-NOS els circumloquis i les hipocresies: per ser del tot coherents amb la manera en què aquest país tracta els seus genis i les seves obres, el millor serà que aprofitem l'avinentesa del TGV, fotem la Sagrada Família avall i llestos. A més, tenint en compte el significat que li donava el seu autor, encara podria ser que ofengués la sensibilitat religiosa d'alguna minoria immigrada, i aleshores ves quin problema. El millor serà desfer-se'n i, al seu lloc, construir-hi un parc pel diàleg interconfessional. I un baixador del TGV, si pot ser

VOLTA D'HORITZÓ

Caimano i els 'coglioni'

J.J. Navarro
Arisa

En política, Itàlia té encara moltes coses per ensenyar a la resta del món, incloent-hi un to de debat en què la seriositat de les situacions no està renyida amb la comèdia. El país transalpí celebra eleccions generals els dies 9 i 10 d'abril i tot indica que la majoria dels italians pot decantar-se per un canvi. Tot i que encara hi ha gairebé un 30% de votants indecisos, els sondejos donen un lleuger avantatge a la coalició de centreesquerra que lidera Romano Prodi. Pot ser que els indecisos recordin encara el breu i inestable període de govern d'una altra coalició de centreesquerra, la desapareguda Olivera.

En qualsevol cas, molts senyals indiquen que ha arribat el moment del relleu per a Silvio Berlusconi, el polític que ha ocupat el primer pla durant els darrers anys, batent rècords de permanència al poder en un país notori per la mobilitat (alguns en dirien inestabilitat) dels seus governs democràtics. El relleu pot ser per poc temps, però la perdició de Berlusconi haurà estat ara l'excessiu protagonisme que ha pres en la política italiana, els seus polèmics negocis i l'encara més polèmica pretensió d'immunitat judicial, així com les seves grolletes desqualificacions dels seus adversaris, als qui ha qualificat de "coglioni", un mot molt obscè equivalent a estúpids.

El mateix Berlusconi no s'escapa dels malsons. Afastagadorament anomenat *Il Cavaliere* pels seus partidaris, Berlusconi pot ser ben aviat conegut com *Il Caimano* arran del film satíric inspirat en ell i dirigit per un vell adversari, el cineasta Nani Moretti. Si els pronòstics i el clima de canvi electoral a Itàlia es confirmen després de l'escrutini dels vots, *Il Caimano* perdria els atributs que li han fet merèixer aquest nom, però hauria d'exercir-los, ni que fos temporalment, a l'oposició.

LA CULPA I LA MEMÒRIA

Enric Vila

Escriptor

Records bonics, realitats marcides

Ja sé que és un tros de paper, però signar-lo va ser com enviar-me a la forca a mi mateix, tot i que es tractés d'un jo mateix una mica estrany per a mi, ja. Després et vaig trobar sortint del jutjat: la fila celestial de sempre, de noia que no ha trencat mai cap plat. Potser et va semblar que fugia de tu però fugia del jo que

acabava d'enviar a la forca: Que el penguin, el malparit! No li perdonaré mai que et fes mal, tant li fa si no és l'únic culpable. ¿No tens gens de culpa, tu? Jo no te la sé donar. Ja em va horroritzar no tenir-ne prou amb tot el que em donaves, més m'horroritza ara veure que sentir-me avariciós em va fer fugir d'estudi: quina co-

vardia! O superació o acceptació, però som l'únic sostre que tenim, estem obligats a estimar-nos. Al tren, de tornada a Barcelona, em va vèncer aquell paisatge que no m'agradava: el Llobregat, els polígons, els pisos, la muntanya pelada. El vaig trobar tan poètic! Vaig recordar les nostres tardes al Penedès, quan la

llum barrejada amb la terra de les vinyes banyava l'aire d'un groc tan sensual que passar-hi era com nedar en or líquid. No sé com fer-m'ho per esborrar la meua culpa dels teus paisatges. Per això sempre em venç la pena. Al tren, una marassa que seia davant meu em va oferir un clínex: "Té, noi, les al·lèrgies primaverals

són molt compromeses". Gràcies, senyora! I el lector, dispensi: per Iraq no hi puc fer res, però pels desenamorats de grans amors, sí: no emboliqueu la troca, vivim massa de pressa per als sacrificis romànrics. Ja només són criatures. Ara tot és salvar records bonics i fugir de realitats marcides.